וכי דנין אפשר משאי אפשר · בהוריות (דף ו:) משני טולהו בחדא גמרא גמירי לעומר כל החמץ חטאת שמו בחדא שיטה וכיון דאיכא בהו דלא אפשר להיות בציבור טולהו נמי הכי נמצו דאיכא בציבור והכא הכי נרסי׳ אמר רשב״ל אם הקרבנה נתנו להן והעמידו על חמץ פירוש בסיני נתנו להם ד׳ מתנות וחדא רועה ושכחו בימי אחז מעשה הי מיניהו וגזרו על כולן שימותו ולא ס״ד בציבור הכך מי איתנהו בציבור אלא ע״כ ילמוד סתום מן המפורש ולא מיבעיא אם גמרה להן בכולן שימותו פשיטא דבחד גמרא הוו גמירי וכיון דאיכא בהו דאיכא בציבור טולהו נמי איתנהו בציבור אלא אפילו אם אמר דגמרו דאיכא בהו דהויא רועה אמרי׳ דטולהו איתנהו בציבור ולא מיבעיא אם אותה שהיא מתוקן דליתנהו בציבור וא״כ כל הד׳ שגמרו למות גמרו בחד גמרא וטולהו ליתנהו בציבור דלכל הפחות ב׳ מהם עמרו שלא בציבור כמו כן נמי הב׳ האחרים גמרו שלא בציבור אלא אפי׳ אם״ל דכפרו בעליה לו שבראו שנתה דחד מיניהו הוה אותה שגמרה להיות רועה מיהו אידך גמרה למות עם שלשה דליתנהו בציבור הרבעית נמי ליתנו בציבור ומעתה אותה שגמרה להיות רועה ושכחוה וגזרו עליה מיתה אע״ג דאפשר להיות בציבור מיהו ליפיקן אפשר כג) משאי אפשר וכיון דעמרו האחרבעה למות ביחד ולא בציבור משום דבחדא גמרא גמירי אידך נמי שגמרה להיות רועה וגזרו עליה מיתה מפני שהושכחה ביחד דוקא עגזר עליה מיתה ולא בציבור דליפיקן אפשר כג) משאי אפשר: **רבי** נתן אומר אחת ניתנה ונתקיימה על חמץ · פירוש בסיני נתנה להם אחת מתה והרבעה רועות ונשכחה בימי אחז מעשה הי מיניהו מתות והי מיניהו רועות כפיך גזרו על כולן שימותו וסמיך אהא דמסיק כד) מה מפורש ביחיד ט׳ אלא פריך על דברי מקמי דאסיקנא והדר אסיקנא למילתיה דרבי נתן ופריך וליחזי בהי סדרא גמירי לי בציבור לי ביחיד פירוש למה גזרו על כולן למות הרי איכא בהו ג׳ דביחיד איתנהו ולא בציבור וב׳ דאיתנהו בציבור וליחזי אם אותה שגמרה למות היא מן השלשה לגזור מיתה על ה) השלישית והשניים ישרו ואם היא מן השניים לא היה להם לגזור מיתה רק על הב׳ ב) והשלישית ישרו ומשני שהי שכחוה שכחו הי עגמרה למיתה וגם שכחו אם היא מן השניים לא מן ג) השלישית לפיכך גזרו מיתה על כולהו והשתא אסיק למילתיה וקשיא להו אי ס״ד כו׳ אלא ש״מ ילמד סתום מן המפורש מה מפורש כו׳ כה) (פירוש אד שגמרו להיות רועות וגמרו בחד גמרא וילמד סתום מן המפורש) פירוש הד׳ שגמרו להיות רועות גמרו בחד גמרא וילמד סתום מן המפורש הכל כדפירשנו גבי מילתא דרבי שמעון בן לקיש:

ה) ל״ל שלשה ל״ק ב) ושלשה ל״ק · ג) משלשה ל״ק

גבי

מפי רבי נתן אומר כו׳ לתרוצי קמי *) (אלא) אחת ניתנה להן למיתה ואחרבע גמרה וכחדא זימנא נמור ולא בחדא דוכתא אינו מור אי כולהו ביחיד אי כולהו בציבור אלא אחת ביחיד יז) דגמרינן לה מדרעייה ולא משאי אפשר הוא דאמר לה אלא ביחיד ד׳ דמתה יח) גמרינן מינה מה זו אפשר להיות ביחיד ובציבור יט) אלא ביחיד הוא דגמרוה דהא בחדא מילתא איתמר הלכך ד׳ דמתה יח) גמרינן מינה מה זו אפשר להיות ביחיד ובציבור יט) אלא ביחיד לא אמרה מיתה אלא ביחיד הלכך אפשר כ) משאי אפשר גמרינן ומוקמינן מיתה ביחיד ולא בציבור דרבי ורבי דמי אפשר דלא גמרינן כגון אי הוו גמירי אלא אחת ניתנה ותרתי בחדא גמרא לרעייה ותרתי בחדא גמרא למיתה ובנו למילף הני מהני מה אלא דרעייה לא נאמרו אלא ביחיד דבציבור לא מקרבי אלא ביחיד התם איכא לאפרכי וכי דנין אפשר משאי אפשר דלמא הכך שלשה דלא מיתגרו אלא בציבור אלא דליתנהו בציבור אלא ביחיד איכא לספוקי דלמא נאמרה וכתרי מהכך שלשה דליתנהו בציבור אלא ביחיד איכא לספוקי דלמא נאמרה וכתרי מהכך שלשה האחרות שהרי כולן מצויות ביחיד וליחזי בהי סדרא גמירי לאמר אי העמידום על המזבח בשביל אחת ליחזי אותה מחיצה סדר היתה אם מסדר (ה) הגמלאות ביחיד ובציבור המתה מהגהו תרתי חטאות שכיפרו בעליה ושעברה שנתה איכא לספוקי אבל ולד חטאת ואמורה ושמתו בעליה ליכא לספוקי דלמא נאמרה ולא אמרה אלא אי כולהו ביחיד אי כולהו בציבור אי אמר אי אמר אי אמר